

OBSAH

ISTINA

Víťaz v El-Alamein	3
Svätý Konštantín a Metod	4
Životy svätých	5
Otázky a odpovede	7
Prozrenije	8
O pálení sviečok v chráme	10
Spoločenstvo so svätými	11
Úvaha	12
Detská stránka	13
Pricezná	18
Blahoslovenejšie je dávať ako dostávať	19
Recepty	20
Zo života skupín	21
Pozvánky	26

„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40

Informácia o zmene účtu!

Nový účet Istiny:
4008409298/7500.

Obálka: Detail kríža z PCO Poprad

Fotky z Prednesu poézie, prózy a spevu

Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIV./2009

hlavný redaktor: neobsadené
redaktori: Darina Olearová, Alexander
Haluška, Michal Sivik, Zdenko Varga,
Patrik Palasiewicz, Zuzana Repková,
Marcela Hvižďáková
pokladníčka: Tatiana Mihaličová
technickí redaktori: Miroslav Kosa,
Marcela Hvižďáková
detská stránka: Andrea Gmotričová,
Lubomíra Balaščáková
redaktori pre distribúciu: Lenka Kimako-
vá, Ľuboš Omaska

Vydáva:

Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980

e-mail: istina@post.sk
IČO: 17075947

www.bpm.orthodox.sk

S blahoslovením Jeho Vysokopre-
osvietenosti Jána, arcibiskupa
prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 4,80,- €

Vaše finančné príspevky
posielajte
na adresu redakcie:
Bratstvo pravoslávnej
mládeže

na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY

Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
4008409298/7500.

Cirkevne schválené.

Redakcia si vyhradzuje právo upravovať
príspevky v súlade
s učením Cirkvi.

Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom EV 3633/09.
ISSN 1335-6739

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Svätý Minas sa účinne podieľal na porážke dovtedy neporaziteľnej Romelovej armády v Afrike i na víťazstve nad Hitlerom. Stalo sa to takto:

Grécko v roku 1940, v období 2. svetovej vojny, zaznamenalo útok zo strany dvoch mocností: Talianska a Nemecka. S pomocou Presvätej Bohorodičky sa bránilo. O víťazných bojoch Grékov sa dozvedel celý svet. A keď barbari, Taliani a Nemci, dobyli Grécko, tisíce Grékov pokračovalo v odboji za hranicami. Tí, ktorí mohli, napriek veľkým nebezpečenstvám odišli do Egypta, do krajiny svätého Minasa. Tam vytvorili prvú skupinu gréckej armády, ktorá pokračovala v boji za oslobodenie svojej rodnej vlasti, spolu so spojencami.

V roku 1942 hitlerovskí vojaci, vedení generálom Romelom, dobyli celú severnú Afriku a postupovali smerom k Alexandrii. Ale keď dorazili k El-Alamein, utáborili sa a pripravovali sa na útok proti mestu. El-Alamein v arabskom jazyku znamená svätý Minas. Kedysi tam stál, nádherný chrám svätého Minasa s peknými freskami. Jedna z nich zobrazuje svätého Minasa, ako vedie karavánu tiav, ktorú zachránil od nebezpečenstva. A hľa teraz, keď cez svet ovládol strach a hrôza, zvlášť Grékov, pretože, ak by padla Alexandria, vyhasla by iskierka nádeje na oslobodenie Grécka, zasahuje svätý Minas a predchádza totálnej katastrofe.

O polnoci, presne vo chvíli, keď mal začať boj, mnohí zbožní veriaci zbadali svätého Minasa vychádzať zo zrúcanín, ako vedie ťavy, presne tak, ako je namaľovaný na freske. S ťavami vstupoval do nemeckého tábora. Nie je možné opísať paniku, ktorá v tej chvíli zavládla v dovtedy mocnej a nepremožiteľnej nemeckej armáde. Neopísateľná je aj zdrvivúca porážka, ktorú tam Nemci utrpeli. Táto hodina bola rozhodujúca a znamenala koniec Hitlerovej všemohúcnosti, pretože odvtedy udalosti nabrali opačný spád a on bol v 2. svetovej vojen porazený. Vďaka tomu bolo oslobodené Grécko a ďalšie krajiny.

Tento zázrak ocenili aj nepravoslávni Angličania, ktorí boli vtedy spojencami Grékov, preto alexandrijskému patriarchátu ponúkli toto miesto, aby tam bol opäť vybudovaný chrám svätého Minasa a zlatým písmom napísané mená padlých synov pravoslávnej Cirkvi na pamiatku porážky Nemcov a Talianov v El-Alamein.

Okolo chrámu mal byť postavený monastier svätého Minasa a v ňom škola, kde by sa učili teológovia a kňazi pre misiu v celej Afrike.

V novembri 1942 alexandrijský patriarcha Christoforos urobil zbierku na tento účel.

podľa knihy SYNAXARISTIS

Svätý Konštantín a Metod boli rodní bratia, ktorí pochádzali z gréckeho mesta Solún (Thessalonike). V tomto meste žilo veľa Slovanov a ich otec Lev bol významným byzantským hodnostárom. Ich matka sa volala Mária. Na základe výbornej znalosti slovanského jazyka bratov sa usudzuje, a v najnovšej dobe to dokazujú bulharskí učitelia, že nielen matka, ale aj otec boli slovanského pôvodu. Obaja bratia nadobudli vysoké vzdelanie v Carihrade. Svätý Metod sa pôvodne venoval úradníckemu povolaniu, ale neskôr sa ho neočakávane zriekol a stal sa jednoduchým mníchom na hore Olymp, v pohraničí provincií Mýsie a Bythinie, v Malej Ázii pri pobreží mora.

Svätý Metod bol telesne zdatný, vojensky zocelený, rozhodný a energický muž. Vynikal rozumovou bystrosťou a nadanosťou, ale hlavne schopnosťou právnického myslenia, diplomatickým a predovšetkým organizátorským talentom. I napriek nesmiernym útrapám, ktoré ho v živote postihli, dokázal aktívne pracovať ako prekladateľ, organizátor Cirkvi; bol predvídavý v politických i štátnických otázkach.

Svätý Konštantín sa hneď po skončení štúdií stal mníchom a bol rukopoložený na kňaza. Svätý Konštantín – Cyril mal veľmi krehké zdravie, často bol chorý, ale nešetril sa. Neúnavne sa venoval knižnej práci, bol aktívny v debatách a polemikách. Oslňoval nesmiernymi encyklopedickými zna-

losťami a priam zázračnou pamäťou. Rímsky učenec a bibliotekár Anastasius dosvedčil, že tento obdivuhodný človek ovládal naspamäť celé knihy významných cirkevných mysliteľov. Navyše mal tvorivého ducha, bol básnikom a neprekonateľným znalcom jazykov.

Keď cisár a patriarcha menoval mladšieho brata Konštantína, nazývaného Filozof, za člena misijnej a diplomatickej skupiny, ktorá sa odobrala v roku 861 ku Chazarom, ktorí sa nachádzali na celom severnom pobreží Čierneho Mora, vyzval svojho brata Metoda na spoluprácu. Svätý „Metod prerušil svoj pobyt v monastieri a na príklade svojich duchovných vzorov odchádza, aby slúžil vznešenej, ale nesmierne vyčerpávajúcej veci“ (Aleš, 1985, s. 16). O priebehu chazarskej misie sa obšírnejšie dozvieme z Konštantínovho života, kde sa uvádzajú dlhé state polemiky o pravom náboženstve medzi Chazarmi. Tieto neskôr celému pravoslávemu svetu slúžili ako učebnice filozofie a teológie. Keď misiu ukončili a odchádzali do vlasti, vyžiadali si svätý Konštantín u chazarského chána prepustenie zajatcov, čo sa neskôr opakovalo aj po skončení prvej fázy ich misie na Morave, ale aj po návšteve u kniežaťa Kocela v Panónii.

...pokračovanie v budúcom čísle

Jerej Marián Derco

Sv. mučeník Julián z Tarzu

deň pamiatky 21. júna

Otec svätého Juliána bol pohan a mama kresťanka. Žil v meste Anazarvi. Po smrti otca sa mama a Julián presťahovali do Tarzu. Tu chlapca nechala pokrstiť a vychovávala ho v kresťanskej zbožnosti a pravde.

Keď mal Julián osemnásť rokov, začalo sa veľké prenasledovanie kresťanov a pohania chytili i mladého Juliána. Ani napriek mnohým poctám, darom, vyhrážkam a útrapám neprihovorili svätého Juliána, aby priniesol obeť pohanským bôžikom. Celý rok ho vodili po mestách Kilikije (oblasť kde žil). Spreádzali ho nekonečné trápenia, no Julián ostal neochvejný vo viere v Isusa Christa. Keď mučeníka priviezli do Egeje, nasilu mu otvorili ústa a tlačili do neho mäso a krv obetované modlám, aby tak poškvrnili čistého a svätého služobníka.

Po tejto udalosti ho uvrhli do väzenia, kde k nemu prišla jeho mama, ktorá ho všade počas jeho väznenia sprevádzala. Prosila Pána Isusa Christa, aby utvrdil jej syna v mučeníckom podvihu. Uprosila igemona (správcu), aby ju pustil k synovi, že mu bude dohovárať, aby priniesol obeť ich bohom. Mama však po príchode k svojmu synovi ho začala utvrďovať vo viere v Isusa Christa. Po troch dňoch priviedli Juliána s mamou pred súd, mysliac si, že mama presvedčila svojho syna k idoloslužbe. Keď ju začal igemon chváliť, ona nebojácne nahlas vyznala vieru v Isusa Christa a ponížila pohanských bohov.

Aj svätý Julián nebojácne vyznal meno Isusa Christa. Tak sa začalo ich mučenie. Mame svätého odťali nohy, ktorými nasledovala svojho syna od Tarzu až po Egeju a svätého mučeníka Juliána hodili do mora vo vreci s pieskom a jedovatými hadmi.

Tak ukončili životy svätí mučeníci Julián a jeho zbožná mama. Mošči svätého Juliána vyniesli vlny na breh, kde ich blahočestivá vdova z Alexandrie s úctou pochovala. Neskôr boli jeho mošči prenesené do Antiochie (bolo to počas život sv. Jána Zlatoústeho).

Svätýj mučeníče Juliane, moli Boha o nas!

*Podľa knihy „Žitije svjatych“
sv. Dimitrija Rostovského*

spracoval bohoslovec Alexander ☺

Sväté mučenice Valéria (Kaleria), Kiriakia a Mária

deň pamiatky 7. jún

Sväté mučenice Valéria, Kiriakia a Mária žili v Cezarey Palestínskej, v čase panovania rímskeho cisára Diokle-

ciána (284 - 305). Naučiac sa Christovým pravdám zanechali pohanský život. Spolu odišli na pusté miesto, kde žili život naplnený modlitbou. Prosili Boha o to, aby sa skončili dni prenasledovania kresťanov a viera v pravého Boha Isusa Christa bola rozšírená po celej zemi.

Po istom čase sa o nich dozvedel vládár a dal ich priviesť k sebe. Nútil ich klaňať sa modlám, ale ony bez strachu a v pokoji vyznali vieru v Isusa Christa. Za to boli predané na muky, počas ktorých predali svoje nesmrteľné duše do rúk nášho Pána a Spasiteľa Isusa Christa.

*Podľa knihy „Žitije svjatych“ sv. Dimitrija Rostovského
spracoval bohoslovec Alexander ☺*

Modlitby pred každou prácou

Господине požehnaj!

Пане Исусе Христе, который си поведal: „Безо мѣна
нич творити неможете!“ Помôž мнѣ грѣшному, абы
som túto svoju prácu začal a skončil s Tebou.

Otázka: „Sláva Isusu Christu! Duchovný otče, chcel by som sa opýtať, prečo pravoslávni kňazi nosia dlhé čierne oblečenie a niektorí aj čierne čiapky?

Daniel

Odpoveď: „Milý Daniel. Kňazské oblečenie, ak je také, aké má byť, nosia kňazi z dvoch príčin.

Prvou príčinou je, aby sa ľudia skôr a ľahšie dozvedeli o prítomnosti a pôsobení pravoslávneho kňaza v ich meste alebo obci. Najmä vo väčších mestách kňazské oblečenie napomáha skontaktovaniu sa ľudí s kňazom, čo pomáha pastoračnej a misijnej činnosti. Starec Paisij Svätohorský prirovnáva kňazské oblečenie k lístiu na strome, podľa ktorého je možné hneď spoznať, o aký strom ide. Samozrejme, najdôležitejšie je vždy ovocie, ale aj lístie má svoj praktický význam a účel. Podobne je to aj s oblečením kňaza. Kňaz ním nereprezentuje seba, ale prítomnosť pravoslávnej Cirkvi, v tom ktorom meste alebo obci.

Druhou príčinou toho, prečo kňazi nosia kňazské oblečenie je, že je veľmi jednoduché. Čo sa týka farby, táto je väčšinou čierna, ale používajú aj iné, napríklad biele podriasníky, hlavne v paschálnom období. Farba, forma aj spracovanie kňazského oblečenia nemá byť výstredné, ale jednoduché a skromné. Kňazské oblečenie nemá vyzdvihovať, ani vydeľovať kňaza spomedzi ostatných ľudí, ale iba plniť pomocný

a praktický účel v práci a službe kňaza, o ktorom sme hovorili vyššie.

Ohľadne kňazského oblečenia existujú v Cirkvi aj niektoré pravidlá. Uvediem ti dve z nich: „Nikto z príslušníkov duchovenstva, nech sa neoblieka do nenáležitého odevu ani vtedy, keď prebýva v meste, ani keď sa nachádza na ceste, ale každý z nich nech používa odevy, ktoré boli ustanovené pre tých, ktorí patria k duchovenstvu“ (27. prav. 6. všeob. snemu).

„Každý prepych a ozdoba tela sú cudzie kňazskej hodnosti a stavu. Preto nech sa napravia biskupi a duchovenstvo, ktorí sa ozdobujú lesklými a skvostnými odevmi. Ak v tom zotrávajú, nech sú podrobení epítímii spolu s tými, ktorí užívajú voňavé masti... Ak sa nájdú nejakí (ľudia), ktorí sa vysmievajú z tých, ktorí nosia prostý a skromný odev, nech budú napravovaní epítímiou. Od dávnych dôb sa každý duchovný muž uspokojil neprepychovým a skromným odevom, pretože všetko, čo sa prijíma nie z potreby, ale pre ozdobu, podlieha obvineniu z márnivosti... Neboli však nosené ani pestré a z hodvábu tkané odevy a na lem odevov neboli prišívané obruby z inej farby“ (16. prav. 7. všeob. snemu).“

jerej Štefan Pružinský, ml.

V jednej moskovskej škole prestal chodiť na vyučovania jeden chlapec. Jeden týždeň nechodí, druhý týždeň ...

Telefón Lova doma nemali, a tak sa spolužiaci, na odporúčanie učiteľky, rozhodli zájsť k nemu domov.

Dvere otvorila Lovova mama. Mala veľmi smutnú tvár.

Deti pozdravili a nesmeli sa opýtať:

- Prečo Lova nechodí do školy?

Mama zarmútené odpovedala:

- On sa s vami už viac nebude učiť. Bol operovaný. Neúspešne. Lova oslepol a sám chodiť nemôže ...

Deti zmĺkli, pozerali na seba, keď v tom niektoré z nich navrhlo:

- Ale veď my ho môžeme rad - radom vodiť do školy.

- Aj domov ho budeme odprevádzať.

- A aj s úlohami mu budeme pomáhať, - prerušujúc jeden druhého, štebotali spolužiaci.

Mamke sa do očí nahrnuli slzy. Zaviedla kamarátov do izby. Chvíľu počkali, keď v tom vošiel do izby, hmatajúc rukou, Lova s obväzom na očiach.

Deti zmeraveli. Až teraz skutočne pochopili, aké nešťastie sa stalo ich kamarátovi.

Lova s ťažka povedal:

-Vitajte!

Kamaráti ho ihneď začali zasypávať slovami:

- Ja zajtra prídem pre teba a odveďme ťa do školy.

- A ja ti vysvetlím, čo sme preberali na algebre.

- A ja na dejepise.

- A ja ...

Lova nevedel koho má skôr počúvať, a tak len rozpačito prikyvoval hlavou. Mame sa po lícach rozkotúlali slzy.

Keď odišli, deti vypracovali plán - kto kedy za ním zájde, kto aké predmety mu bude vysvetľovať, kto sa s ním bude prechádzať a kto ho bude vodiť do školy.

V škole chlapec, ktorý sedel s Lovom v jednej lavici, počas hodiny mu potichu hovoril to, čo učiteľka písala na tabuľu.

A ako trpela celá trieda, keď Lova odpovedal! Ako sa len všetci tešili jeho jednotkám, možno ešte viac, ako tým svojim!

Lova sa učil výborne. Dokonca celá trieda sa zlepšila v učení. Nato, aby niekto mohol svojmu kamarátovi, ktorého postihlo nešťastie, vysvetliť učivo, sám sa ho musel naučiť. Deti sa skutočne snažili. Okrem toho, v zime Lovu vodili na klzisko. Chlapec mal veľmi rád vážnu hudbu, a preto spolužiaci s ním chodili na symfonické koncerty ...

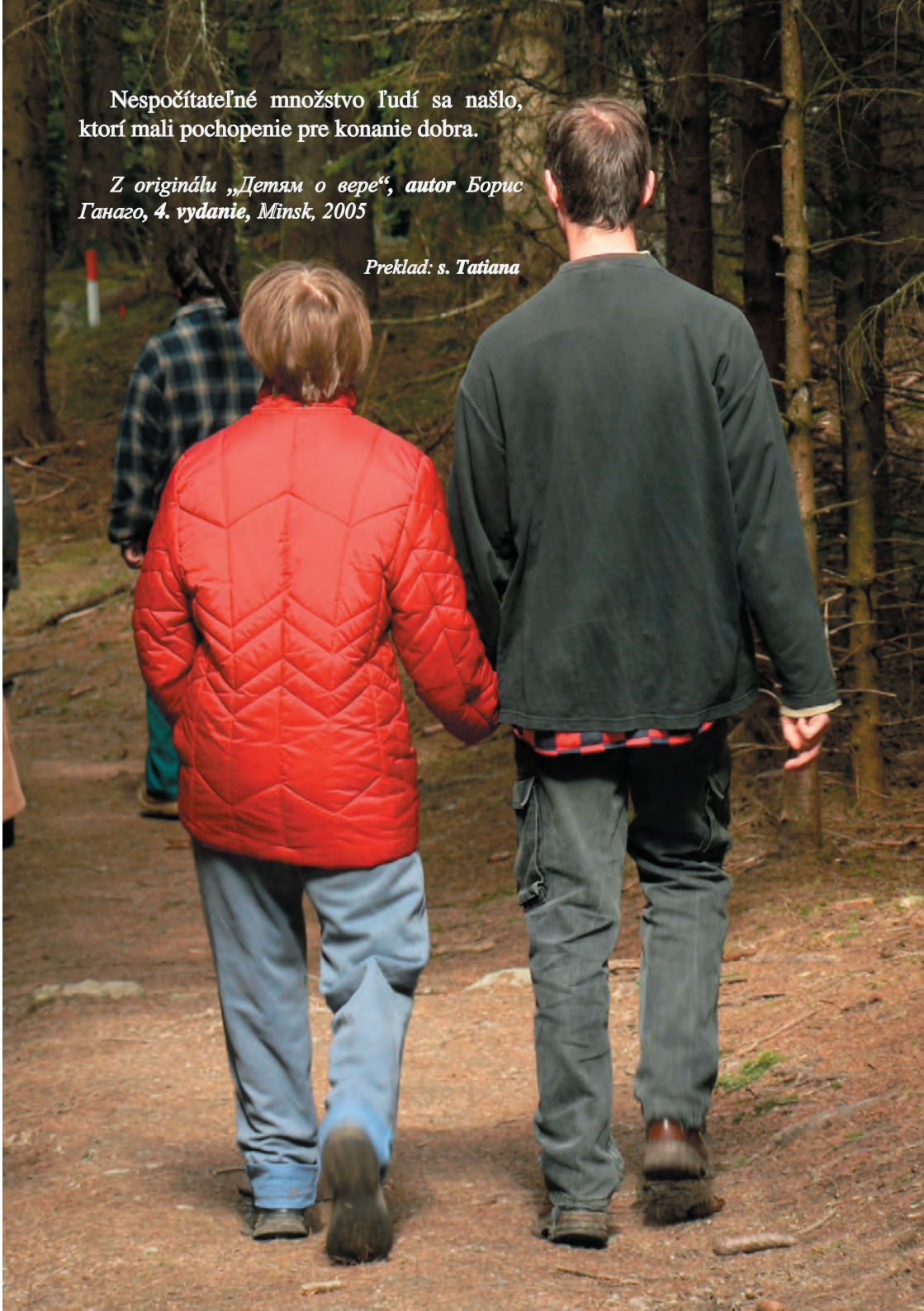
Lova skončil školu so zlatou medailou, a potom pokračoval na vysokej škole. Aj tam sa našli kamaráti, ktorí sa stali jeho očami.

Po ukončení vysokej školy, Lova pokračoval v štúdiu a nakoniec sa stal svetovo známym matematikom, akademikom Pontrjaginym.

Nespočítateľné množstvo ľudí sa našlo,
ktorí mali pochopenie pre konanie dobra.

*Z originálu „Детям о вере“, autor Борис
Ганаго, 4. vydanie, Minsk, 2005*

Preklad: s. Tatiana

O pálení sviečok v chráme

Ľo znamená, keď veriaci v chráme pred nejakou ikonou zapáli sviečku? Plameň sviečok, ktoré veriaci stavajú na svietniky pred ikonami v chráme, má svoj osobitný význam. Po prvé – vyjadruje obraz Nebeského svetla; po druhé – znak horenia ľudských duší, veriacich kresťanov k Bohu, znak ich horúcej túžby privínuť sa v modlitbe a tajinách k Božskému Svetlu Kristovmu. Je to svedectvo našej viery, plameň lásky človeka k Hospodinovi, Matke Božej, anjelom alebo svätým.

Každá bohoslužba sa v pravoslávnej Cirkvi slúži pri zapálených sviečkach na svietnikoch pred ikonami. Tertulián o tom hovorí: „U nás sa nikdy neslúži bez zapálených sviečok; my ich však nezapaľujeme preto, aby sme rozohnali tmú noci; liturgia sa u nás slúži pri dennom svetle, ale preto, aby sme skrze sviečok zobrazili Christa – Nestvorené Svetlo, bez Ktorého by sme aj v polovici dňa blúdili v tme.“ Svetlo zo sviečok symbolizuje teda Svetlo tohto sveta, ktorým je sám Isus Kristus. Napríklad na večerni spievame hymnus – Svitej tichij. Text tohto spevu nás učí o tom, že to Svetlo, osvecujúce celého človeka a jeho srdce k poznaniu Božej slávy, je svetlo duchovné – Isus Kristus, Ktorý je Prameňom blahodatného svetla. V čase slúženia biskupa, ktorý drží v jednej ruke „trikiru“ (tri sviečky) a v druhej ruke „dikiru“ (dve sviečky) – keď nimi žehná národ, ľudia skláňajú hlavy. Tieto tri sviečky symbolizujú obraz Svätej Trojice, dve sviečky symbolizujú dve prirodzenosti Isusa Chris-

ta – božskú a ľudskú. Kupoly našich pravoslávnych chrámov sú tiež v tvare, ktorý sa podobá na plameň horiacej sviečky – symbolizujú naše spoločné prosby a modlitby pri bohoslužení, prinášané Bohu.

O svetle, ktoré je spomínané v našich bohoslužobných textoch, hovorí jasne aj apoštol Pavol slovami: „Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnosti zažiarí svetlo! – zažiaril v našich srdciach, aby svietila známosť slávy Božej v tvári Christovej“ (2 Kor 4, 6).

Svätý Ján Kronštadtský o pálení sviečok hovorí: „Je dobré stavať sviečky pred ikonami. No lepšie je prinášať Bohu ako obeť oheň našej lásky k Nemu i k blížnemu. Dobré je oboje naraz. Ale keď staviaš sviečky, a lásky k Bohu a blížnemu nemáš, si skúpy a žiješ nepokojne, zbytočná je tvoja obeť.“ Zapálená sviečka symbolizuje teda aj modlitbu veriaceho človeka, jeho úprimnosť, lásku a obeť Bohu, jeho radosť a duchovné víťazstvo. Sviečku si veriaci môže zapáliť aj doma, pred ikonou Spasiteľa, Bohorodičky alebo ktoréhokoľvek svätého, ku ktorému sa chce pomodliť. Zapaľovanie sviečok a lampádok doma pred ikonami vyjadruje našu lásku a prosby k týmto svätým. Sviečky zvyčajne bývajú zhotovené z včelieho vosku. Sú krásne voňavé. Voňa a čistý vosk, z ktorého by mali byť sviečky zhotovené, označujú čistotu a úprimnosť nášho prínosu k Bohu.

pripravil bohoslovec Michal

Usilujúc sa o duchovný stav, prikladajú kresťania veľký význam modlitbe. Prosia navzájom o modlitby a veria, že „mnoho zmôže modlitba spravodlivého“ (Jk 5, 16). Život však pokračuje aj po smrti. Bolo by čudné si pomyslieť, že modlitby zbožného kresťana sa vznášajú k Bohu počas jeho života v tomto dočasnom svete, ale nie potom, keď tento „zomrie a bude s Christom“ (Flp 1, 23). Skutočne, už epitafy, čiže nápisy na hrobových pomníkoch mučeníkov raného kresťanstva ukazujú, že ľudia od samého počiatku prosili o modlitby za živých od tých, ktorí prešli do nebeského Kráľovstva.

Čím hlbšie pozná kresťan svoju dušu a čím jasnejšie sa osvecuje milosťou Svätého Ducha, tým hlbšie poznáva svoju hriešnosť a jej protiklad: veľkosť milosrdenstva a Božej lásky. Takto v ňom vzrastá súcitná láska k všetkým ľudským dušiam spútaných hriechom a modlitba za nich dostáva viac miesta v jeho živote. Ak sa tak stáva vtedy, keď človek žije ešte na tomto svete, tým viac modlitba pokračuje po jeho prechode do Kráľovstva slávy. V ňom podľa Zjavenia apoštola Jána „vystúpil dym kadidla s modlitbami svätých z rúk anjelov pred Bohom“ (Zj 8, 3 - 4).

Medzi viditeľnou, pozemskou Cirkvou a neviditeľnou, nebeskou, jestvuje nepretržité modlitebné spojenie, a preto každý deň roka je zasvätený pamiatke svätých, známych podľa mena. O ich asketizme sa rozpráva v cirkevných piesňach, ktoré boli o nich napísané. My prosíme o ich modlitby. Takto sa uskutočňuje výzva Pána: „Pamätajte na svojich vodcov, ktorí vám hovorili

slovo Božie; a pozerajúc, aký bol koniec ich života, napodobňujte ich vieru“ (Žd 13, 7).

Oslavujúc duchovný boj a víťazstvo svätých, Cirkvev v skutočnosti oslavuje spasiteľné činy Božie, pôsobenie Svätého Ducha, pociťuje spásu, ktorá sa v nich uskutočnila, a o ktorú sa členovia bojujúcej Cirkvi ešte len usilujú (Flp 3, 12, 14).

Prvé miesto medzi svätými zaberá Preblahoslovená a slávna Mária, vždy Panna, Bohorodička (Lk 1, 25, 48). V nej, vo svätom Jánovi Bohoslovcovi, ktorí viedli panenský život, a tiež v ich nespočetných nasledovníkov, sa panenstvo povýšilo opäť do tej slávy, ktorá mu podľa prirodzenosti patrila do pádu do hriechu (Gn 2, 25). Druhým spôsobom, inou cestou kresťanského života je mníšska askéza pre tých, ktorí majú k nej pozvanie (Mt 19, 11 - 12; 1 Kor 7, 7).

Uctievanie svätých a živé modlitebné spojenie s nimi je živou skúsenosťou Cirkvi. Tí, ktorí nemajú túto skúsenosť, ťažko pochopia spoločenstvo so svätými ako modlitebné spoločenstvo. Podľa všetkého, iba statočnosť ich zadržiava od tvrdenia, že sa pravoslávni klaňajú Panne Márii, svätým a ikonám, to jest od “falošného svedectva“. Cirkvev sa nikdy neklaňala ničomu okrem Svätej Trojice, Otca i Syna i Svätého Ducha. Svätí a všetko, cez čo pôsobí Božia milosť na človeka, sa uctieva, ale sa nezbožňujú, to jest, nedáva sa im úcta, aká patrí Bohu.

*Prevzaté s knihy AKO VERÍME
Arcibiskup Pavel*

pripravil bohoslovec Zdenko Varga

Pre dnešného, mladého, pravoslávneho kresťana je veľmi ťažké orientovať sa v súčasnom uponáhľanom svete. Nájsť skupinu ľudí, ktorá by rozumela danej problematike, zdieľala životnú filozofiu a pomáhala nevybočovať z tej správnej cesty, je takmer nemožné.

No našťastie tu boli ľudia, ktorí sa rozhodli zmeniť to a založili výnimočnú organizáciu Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku, ktorá spadá do celosvetového združenia – Syndesmos. Je to skupina združujúca mladých pravoslávnych ľudí na celom svete, ktorej cieľom je oslava Boha.

Mnohí o nej ešte nepočuli, preto je priam nevyhnutná spolupráca zo strany duchovenstva, ale aj starších

veriacich.

Pretože mladí sú tí, ktorí tvoria budúcnosť cirkvi, preto je potrebné v nich vypestovať zdravé kresťanské jadro a viesť ich v živote tým správnym smerom.

No keď sa práca s mladými vytratí, do chrámu už nepríde nová generácia a tí starí tu nebudú navždy pretože aj ich si raz Boh povolá.

A tak nestráčajme trpezlivosť, pretože viem, že je to ťažká práca, ale majme na pamäti, že aj z maličkého horčičného semienka, ktorým sa mladý človek môže zdať, jedného dňa vyrastie veľikánsky strom, poskytujúci tieň práve vtedy, keď to budeme najviac potrebovať.

Klamstvo sa nevypláca

Lenka a Simonka boli veľmi dobré kamarátky. Poznali sa už od škôlky a aj teraz, ako školáčky, trávili spolu dosť času.

Dnes mali v škole celkom nenáročný deň. Veľa spolužiakov chýbalo kvôli chorobe, preto učitelia novú látku ani nepreberali, okrem slovenčinárky. Potrápila žiakov zámenami. Poprosila Simonku, či by zanesla úlohy spolužiakom, ktorí bývajú na ich ulici. Simonka však nemala chuť venovať celé popoludnie vysvetľovaniu učiva tým, ktorých aj tak nemá príliš v láske. Mala iné plány. Chcela sa radšej bicyklovať, a preto pani učiteľke zaklamala, že nemá čas. Tá si musela nájsť iného obetného baránka. To však už Simonku nezaujímal. Iba Lenka sa začudovala: „Ty si teda lenivá! Zmenila si sa!“

Simonka si poznámku nevšímala, len sa spýtala: „Pôjdeš poobede na ihrisko?“

„Nemôžem. Musím pomôcť mamičke. Sľúbila som jej, že vyčistím kvetinový záhon od buriny.“

„Nepočká to? Ja sa vždy nejako vyhovorím, keď mama chce, aby som jej pomohla. Poviem, že sa musím učiť a hotovo“

„To ťa vôbec netrápi, že tvoja mamička je z toľkej roboty určite unavená a že jej navyše klameš?“

„Veru, neraz som sa už do svojho klamstva zamotala a nepamätala som si, komu som čo navravela. Keď mi na to mama prišla, poriadne sa nahnevávala a za trest som musela urobiť ešte viac ako predtým...“

Aj keď nás rodičia často napomínajú, aby sme nerobili to, či ono, nemyslia to zle. Len chcú, aby z nás vyrástli statoční ľudia. Ktorí nevidia len seba, ale pomôžu aj druhým.

Aké bolo pokračovanie tohto príbehu?

Simonka behala po vonku naľahko oblečená. Ochorenie na seba nedalo dlho čakať teraz ona ležala v posteli a potrebovala pomoc. Lenka ju s radosťou navštívila a povysvetľovala učivo, ktoré bolo v škole nové. Simonka si až vtedy uvedomila, že svet sa netočí iba okolo nej, a keď niekomu pomôže, vráti sa jej to dvojnásobne.

Tak čo deti? Aj vy ste zistili, že klamstvo sa nevypláca?

*podľa príbehov Danky Mikláňkovej
pripravila Andrea Gmotričová*

Dve činnosti robia človeka naozaj slobodným, ako o tom písal svätý Augustín. Sú to dva výrazy zľutovania:

1. Odpusť a bude ti odpustené
2. Daj a dostaneš.

Keď sa modlíme, väčšinou Boha o niečo prosíme. Stojíme pred Ním alebo niekedy aj kľáčime a so skloneňou hlavou si uvedomujeme, akí sme, plačeme v nádeji, že nám niečo z toho, o čo prosíme, milosrdný Hospodin daruje.

Čo si od teba žiada hladný, biedny človek? Odpoveď je: chlieb. A ty čo chceš od Boha? Predsa Christa! Veď On sám povedal: „Ja som živý chlieb, zostupujúci z neba.“

Chceš, aby ti odpustil? Tak odpusť aj ty!

Chceš mať nádej, že niečo dostaneš? Potom daj aj ty!

Chceš, aby tvoja modlitba „letela“ až k Bohu? Prijmi jej krídla – pôst a almužnu.

Materiálne hodnoty však človeka nemôžu urobiť šťastným. Človek je správca hmotného bohatstva, ktoré má tu – na zemi. Môže ich využívať vo svoj prospech, no mal by mať vždy na pamäti to, že Hospodin dal tieto bo-

hatstvá každému rovnako a každý má právo a možnosť ich využívať pre svoj úžitok, ale tak, aby nebol poškodený niekto iný, lebo všetci sú rovnakí pred Bohom.

Každý je stvorený na Boží obraz a Božiu podobu. Ak niekto zo svojho majetku nedáva milodar tým, ktorí to potrebujú, ten nežije v jednote s Bohom. Neplní Božie prikázanie o láske k blížnemu.

Dávaj ale dobrý pozor! Nedomnievaj sa, že stačí jednoduchšie zachovávať pôstne predpisy. Nie je účinné konať pokánie zo svojich hriechov, keď z toho nemá úžitok ešte

niekto ďalší. Istotne niečo pri pôste odmietneš zo svojej bohatej stravy. Ale dávaš to niekomu z tých, ktorí nemajú nič? Posti sa tak, aby si sa mohol nasýtiť radosťou z vedomia, že tvoje jedlo naplní žalúdok hladného.

Vyvaruj sa toho, aby si rozdával len preto, že ťa potrební svojimi prosbami unavujú a chceš sa ich len zbaviť. Dávaj s vedomím, že to, čo dávaš – dávaš chudobným bratom Isusovým. Veď štedrých darcov miluje Boh.

Pripravila: *Andrea Gmotričová*

V jednej zemi platil taký zákon, ktorý hovoril o tom, že ak niekto niečo ukradne budú mu odťaté obe ruky. Raz sa však stalo, že bol pri krádeži prichytený veľmoža – cár ov obľúbenec. Nedalo sa nič robiť, obľúbenec – neobľúbenec, zákon bol zákon a platil pre všetkých rovnako.

Čo sa však nestalo. Deň pred tým, ako mal byť vykonaný rozsudok, sa na cárskom dvore objavilo malé dievčatko a so slzami v očiach sa domáhalo ísť k cárovi. Strážne vypočuli jej prosbu a predviedli ju priamo k nemu. Dievčatko padlo pred mocného vladára a začalo ešte viac plakať a prosiť, aby jej otcovi neodťali ruky. Nech radšej odtnú jej.

Cár mal sám deti, preto sa mu veľmi zapáčilo, že malé dievčatko tak veľmi ľúbi svojho otca.

„No dobre, nech je teda tak, ako prosíš, ale vec že až kým nebude vykonaný trest stále môžeš odvolať svoju prosbu. A ja ušetším tvoje ruky a potrestám otca.“

Na druhý deň odviedli dievčatko na popravisko. Na strede dvora stál krvou postriekaný drevený kmeň a pri ňom bol kat s mečom v rukách. Keď to dievčatko uvidelo, zbledlo a na minútku posmutnelo... No skoro prišlo k sebe, podišlo bližšie ku kláti ku a položilo na ne svoje malé chudé rúčky. Nevyronila ani jediná slzičku, ani vtedy keď jej kat priväzoval ruky koženým remienkom. Všetko bolo pripravené. Zobral meč do rúk, natiahol sa a udrel. No udrel tak, že sa nedotkol ani len jedného prsta

na jej rúčkach.

„Cár udeľuje tvojmu otcovi milosť“, povedal kat a odviazal dievčatko.

V tej chvíli sa objavil otec dievčatka, rozbehol sa k nej. Začal jej bozkávať rúčky a so slzami v očiach ju prosiť o odpustenie.

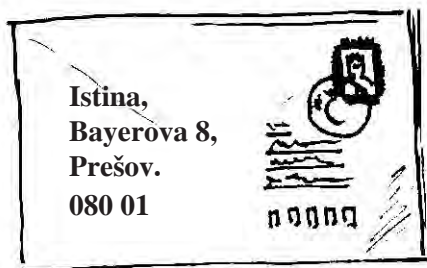
Hneď na druhý deň vladár prikázal zmeniť ten starý a brutálny zákon. A na pamiatku tej udalosti, čo sa stala, dal postaviť uprostred popraviska krásny mramorový stĺp, kde bolo zlatými písmenami napísané to, ako dcéra z nekonečnej lásky k otcovi bola ochotná obetovať za neho aj svoj život.

A na konci boli napísané ešte tieto slová: „Šťastný je každý otec, ktorý má take milujúce deti“!

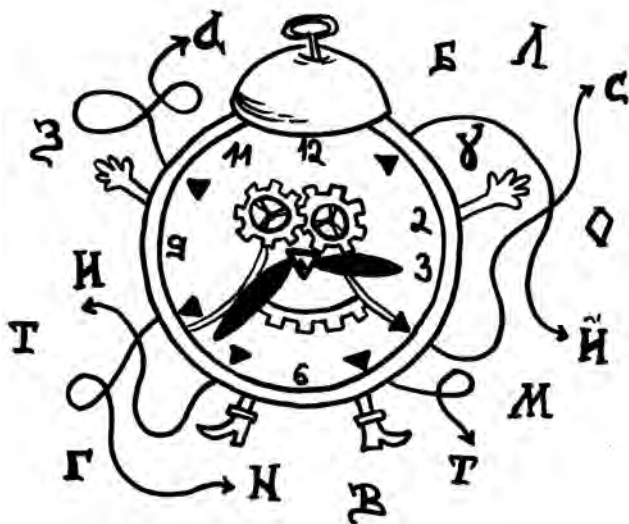
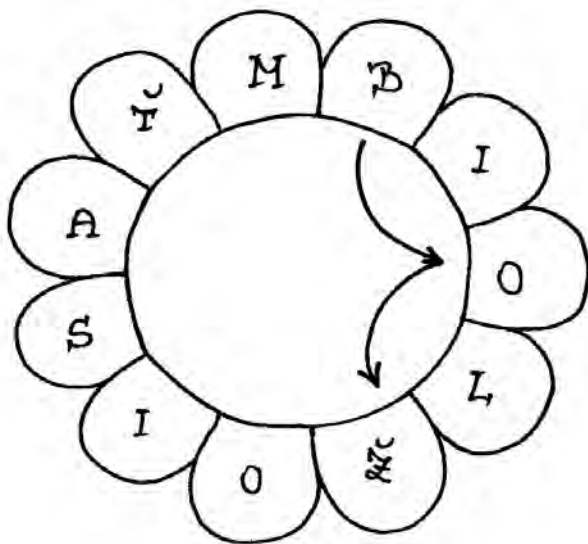

Lubka Balaščaková

Milé detičky, v tomto čísle Istiny máme pre vás pripravené nové úlohy. Za ich vyriešenie môžete získať pekné ceny, tak neváhajte a smelo sa púšťte do riešenia! Stačí len ozaj málo: poslať nám riešenia s vašou adresou do redakcie Istiny na adresu:

*Prečítajte si
zašifrovaný odkaz
v lupeňoch tohto
kvetu. Písmenka
však musíte pozorne
popreskakovať
a postupovať tak,
ako to ukazuje
šípka... ak budete
postupne pokračovať
každým druhým
písmenkom,
dostanete znenie
tejto úlohy.*

*Budík, ktorý
každé ráno budí
nášho Istinkáčika
a Istinku do školy,
skrýva jedno
slovičko. Správne
znenie dostanete,
ak pridelite
k chýbajúcemu
číslu to správne
písmenko. Takže
aké je to slovo?*

[illegible]

Úlohy pre vás pripravila Ad'ka Gmotričová

Bol raz jeden kráľ, ktorý mal jedninú, veľmi krásnu a mimoriadne múdru dcéru. Princezná však bola postihnutá akousi tajomnou chorobou. Spolu s princeznou rástla aj jej choroba. Boleli ju ruky i nohy, slabol jej zrak i sluch. Ani jednému lekárovi sa nepodarilo vyliečiť ju. Raz prišiel na kráľovský dvor akýsi stavec, o ktorom sa hovorilo, že pozná tajomstvo života. Všetci dvorania sa k nemu ponáhľali a žiadali ho, aby pomohol chorej princeznej. Stavec podal dievčaťu prikrytý prútený košík a povedal: „Vezmi si ho a staraj sa oňho. To ťa uzdraví.“

Zvedavá princezná kôš otvorila a to, čo v ňom videla, ju ohromilo. V koši ležalo dieťaťko znetvorené ešte bolestnejšou chorobou, ako bola jej vlastná.

Princeznú to dojalo. I napriek bolesti vzala dieťa do náručia a začala sa oň starať. Mesiace sa mŕňali. Nemyslela na nič iné. Kŕmila toto dieťa, láskala sa s ním, usmievala sa naň, po nociach nad ním bdela, nežne sa mu prihovárala. Nedbala na nič, i keď ju to stálo veľa námahy.

Po siedmich rokoch sa stalo čosi neuveriteľné. Raz ráno sa dieťa usmialo a začalo chodiť. Princezná ho vzala do náručia a začala s ním tancovať, smiala sa a spievala. Lahunká a krásna, ako ju už dávno nik nevidel. Bez toho, aby

si to všimla, uzdravila sa aj ona.

Pane, keď som hladný, pošli mi niekoho, kto sa potrebuje najesť;

keď som smädný, pošli mi niekoho, kto potrebuje vodu;

keď mi je zima, pošli mi niekoho, kto sa potrebuje zohriať;

keď trpím, pošli niekoho, koho treba potešiť;

keď môj kríž oťažieva, pomôž mi niesť kríž druhého;

keď som chudobný, prived' mi niekoho, kto je v núdzi;

keď nemám čas, pošli mi niekoho, komu treba pomôcť;

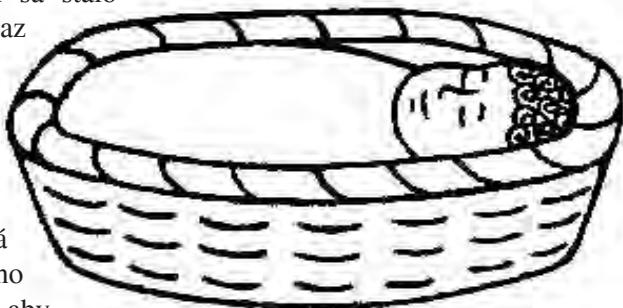
keď strácam odvahu, pošli mi niekoho, koho treba povzbudiť;

keď potrebujem, aby ma niekto pochopil, pošli mi niekoho, kto u mňa hľadá pochopenie;

keď by som chcel, aby sa niekto o mňa postaral, pošli mi niekoho, aby som sa oňho postaral ja;

keď myslím na seba, obráť moje myšlienky na druhého.

*pripravila Zuzana Repková
prevzaté z knihy BRUNO FERRERO:
Tajomstvo červených rybiek*

Blahoslavenejšie je dávať ako dostávať

Každý z nás sa poteší, ak mu niekto niečo podaruje, či kúpi. V tom okamihu je šťastný a rozmyšľa, čím si to zaslúžil. Veľakrát je to pri nejakej príležitosti, narodeninách, meninách alebo nejakom inom sviatku.

Ale stáva sa aj to, že človek niečo dostane len tak, z lásky. A práve láska je tou hybnou silou, ktorá nabáda človeka k добрote, ochote a pomoci bližnému. Posúva nás stále dopredu. A núti nás myslieť nie na seba, ale na svojich kamarátov, rodinu či priateľov.

Dostať je pekné, ale aké krásne je dávať. Aké krásne je vidieť v očiach druhého radosť, šťastie a smiech. Aké krásne je niekomu pomôcť bez toho, aby sme za to niečo očakávali. Veď aj apoštol

Pavol sa práve týmito slovami: „Blahoslavenejšie je dávať ako dostávať“ (Sk 20, 35) lúčil so staršími v Efeze a nabádal ich, aby sa nimi riadili. Bol živým príkladom toho, že za svoju ťažkú fyzickú prácu nič neočakával, hoci mal na to nárok. Pracoval hlavne preto, aby pomáhal tým, ktorí ho nasledovali a tým, ktorí to potrebovali. Nehovoríme len o materiálnej pomoci, ale hlavne duchovnej, cez ktorú sa približujeme k Bohu. Niekedy stačí, aby sme človeka vypočuli, porozprávali sa s ním, či poradili mu v jeho

trápení a on si to neskutočne cení, že sa oňho niekto zaujíma, že nie je sám.

Aj takto sa kresťan približuje k Bohu. Takto naplňa prikázanie o láske k bližným a stáva sa blaženým, lebo nezabúda na druhých a Boha. Milujeme svojich bližných a tým aj Boha. Lebo kto nemiluje svojho bližného, nemiluje ani Boha. Ako môžeme povedať, že milujeme Boha, ak nepomôžeme človeku v núdzi, ak je to v našich silách?

Mali by sme sa čo najviac snažiť pomáhať a hlavne dávať. Dávať všetko, o čom si myslíme, že pomôže človeku v jeho problémoch a duchovom napredovaní. Niekedy stačí aj úsmev, či milé slovo alebo priateľské povzbudenie, či pohladenie.

Nebudme nevšímaví a zamyslime sa, či vôkol nás nie je niekto, kto sa pomaly topí v problémoch a hľadá slamku, ktorej by sa mohol chytiť. Otvorme oči a uvedomme si, že pozemský život je krátky, ale ten večný je ozaj večný. Tak verme a konajme tak, aby cesta k nemu bola plná dobrých skutkov, ktoré nás zavedú k jednoznačnému cieľu – Cárstvu Nebeskému.

Monika Horvatová

Orechová nátierka

orechy

cibuľa

olej kečup

soľ

čierne korenie

Zomelieme vlašské orechy, pridáme nadrobno nasekanú (nastrúhanú) cibuľu marinovanú v oleji, kečup, soľ a čierne korenie.

Zapekaná ryba

filety pangasius (môžu byť aj iné)

mrazenú zeleninovú zmes (podľa chuti)

cibuľa

cesnak

olej

čierne korenie

soľ

grilovacie korenie

Filety poukladáme do zapekacej misy, okoreníme, pridáme zeleninu, cibuľu nakrájanú na mesiačky a polejeme olejom, ktorý sme pred tým zmiešali s rozotretým cesnakom a dáme upiecť.

Banánovo-kakaový koláč

Cesto

3 ½ pohára hladkej múky

3 ČL prášku do pečiva

1 ČL sódy

1 ČL soli

2/3 pohára oleja

1 1/3 pohára cukru

½ pohára vody

2 poháre zmixovaných banánov

Plnka

350 g stuženého rastlinného tuku

100 g granka alebo podľa chuti

2 PL rumu alebo rumová aróma

pikantný džem, ríbezľový alebo

marhuľový

čokoládová poleva

Rúru vyhrejeme na 200°C. Všetky suroviny na cesto zmiešame, plech vyložíme papierom na pečenie a upečieme korpus. Kým korpus vychladne, pripravíme si plnku. Dôkladne zmiešame tuk, granko a rum. Korpus rozkrojíme na 2 pláty (ak je pre vás krájanie menej pohodlné, môžete upiecť namiesto jedného dva pláty) natrieme džemom a plnkou, prikyjeme druhým plátom, natrieme plnkou a polejeme čokoládovou polevou.

pripravila Markella

Dňa 4. apríla 2009 sa v Medzilaborciach uskutočnil už štvrtý ročník Prednesu duchovnej poézie, prózy a spevu. Priblíženie duchovnej krásy pravoslávnej viery prostredníctvom hovoreného slova či piesní oslavujúcich Boha sa nám s Jeho pomocou podarilo naplniť aj tentokrát.

Všetci sme sa opäť zišli v Detskom domove sv. Nikolaja, ktorý sa na jeden úžasný deň stal aj naším domovom. Po prezentácii prednášajúcich i poslucháčov sme sa uchýlili do kaplnky, kde sme sa spoločne pomodlili moleben na prizvanie pomoci Svätého Ducha.

Po modlitbe nás svojim milým, veľkodušným a zároveň aj úsmevným slovom privítal otec Andrej Gont.

A prednes sa mohol začať. Moderátorka, mládežníčka Táňa Mihaličová, ešte raz privítala všetkých zúčastnených, vyhlásila súťažné vekové kategórie a pravidlá súťaže. Trojčlenná porota, pozbieraná z rôznych kútov východného Slovenska mala naozaj ťažkú úlohu. Všetci účinkujúci, malí i veľkí, boli skvelí.

Po odznení všetkých príspevkov na nás už v jedálni čakal chutný obed

i pečené dobroty, na ktorých si pochutnal ne jeden mlstný jazýček.

Po „obedňajšej prestávke“ sa pódium zaplnilo všetkými účinkujúcimi a predsedníčka poroty matuška Mgr. Vierka Janočková, vyhlásila výsledky. Nikto nezostal neocenený. Každý z nás si domov odnášal vzácne dary. Účinkujúci – povzbudivé slová či rady od poroty, a my – v hľadisku – radostné srdiečka, potešené každým jedným vystúpením.

Veľké ĎAKUJEME patrí skupinke BPM Medzilaborce za organizáciu celého podujatia, nádhernú výzdobu, aj milé úsmevy žiariace na ich tvárach; všetkým kuchárom za dobroty, po ktorých sme sa oblizovali ešte týždeň; Detskému domovu nie len za priestory, ale aj za otvorenú náruč, ktorou nás privítal. V neposlednom rade posielame svoje „Ďakujeme“ aj Hospodinu, ktorý nám pomohol toto podujatie zorganizovať.

Už teraz sa tešíme na ďalší ročník súťaže ☺ !!!

Je krásne nedeľné ráno, skoro ničím sa nelíši od ostatných rán. Ale predsa niečím áno, najmä pre nás ženy. Je 3. nedeľa po Pasche – Nedeľa sv. žien myronosíc a my ženy máme svoj sviatok.

Tešíme sa do chrámu, pretože tam vraj na nás čaká malé prekvapenie. Aké? To nám naše deti, ktoré si ho pre nás pripravili, neprezradili.

Začali sme ako obyčajne svätou liturgiou v Nechvál'ovej Polianke. Pretože tam nemáme detičky, pomohli sme si, ako sme vedeli. Duchovný otec so svojou matuškou a mamou zaspievali žienkam pieseň Nič hlbokaja, pri počúvaní ktorej behajú po chrbte zimomriavky, a potom každá zo žien dostala malú sladkosť.

Potom sme sa presunuli na obednicu do obce Pichne, po ktorej si už tunajšie deti spolu s matuškou pripra-

vili krátky program. Bolo to po prvýkrát, preto sme mali trošku trému, ale na budúci rok sa budeme snažiť urobiť to ešte lepšie. Bolo krásne pozeráť sa na naše deti, ktoré brali prípravu veľmi vážne a na vystúpení si dali záležať. Kde – tu sa v očku zalíhotala aj slzička pri pohľade na ne.

Veľká vďaka patrí Bohu, že nám dovolil stráviť nedeľu príjemne a hlavne spolu. Dovolím si odovzdať jeden malý odkaz pre všetkých: Všetky ženy si zaslúžia našu lásku za ich trpezlivosť, silu, múdrosť, cit a vytrvalosť. Nik nevydrží bez slova toľko ako žena, a preto si dávajte veľký pozor, aby ste nerozplakali ženu, lebo Boh počíta jej slzy.

Christos Voskrese!

Matuška Mária

V krásny slnečný deň, 24. mája, sa v Lukove kona-
la tajina prvej svätej spovede.
Deti, ktoré sa ju chystali prijať
sa niekoľko mesiacov usilovne
pripravovali na prijatie tejto ta-
jiny. Počas dlhej prípravy ich
viedla pani Karchová, ktorá
sa deťom trpezlivo venovala.

V sobotu pred svätou spove-
ďou sme sa všetci stretli v chráme,
kde nás už čakal otec duchovný
Pavol Pidanič. Rozprával de-
ťom o veľkej obeti Isusa Christa,
Ktorý sa vydal na kríž za naše
hriechy. Rozprával o ustanovení
svätej Eucharistie, o veľkej láske
Boha, Ktorý nás miluje a vždy
nás prijme do svojho náručia,
keď činíme pokánie. Hriech je
poškodením nášho vzťahu s Bo-
hom. Spoveďou, ktorú predchád-
za úprimne pokánie, nám Boh
odpúšťa hriechy. Boh nás prij-
me tak, ako milosrdný otec prijal
kajúceho sa márnotravného syna.

V nedeľu na svätej liturgii všetci
s radosťou pristúpili k prijímaniu
a naplnený blahodaťou sa vrátili
do svojich domovov, z ktorých
sa určite budú často vracieť do
chrámu.

Za trpezlivosť, lásku, ochotu
a úprimný úmysel priviesť deti
na cestu k Bohu patrí otcovi Pi-
daničovi a pani Karchovej veľká
vďaka a moje modlitby.

Valika

04

1

04

2

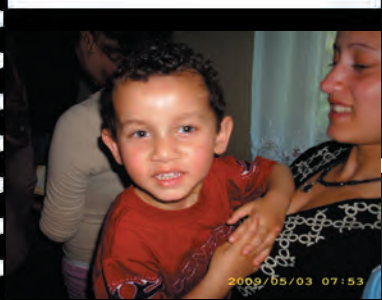
04

3

04

4

04

Písal sa deň 03. mája 2009 a naša cirkev si pripomínala nedeľu žien myronosíc. Na niektorých PCO je to už možno chvála Bohu tradícia a inde, kde znova ožíva BPM, sa zavádza pekné pripomenutie tohto sviatku. O čom hovorím? O obdarovaní žien kvetom. Naša skupina v Medzilaborciach každý rok navštívi niektorú PCO vo svojom arcidekanáte a takto nečakane poteší ženy v chráme. Po minulé roky to boli Rokytovce a Palota. Tento rok sme sa rozhodli vniesť trochu radosti do Medzilaboriec. Začali sme najprv v našom Detskom domove sv. Nikolaja (kde máme okrem našej duchovnej a morálnej podpory, o. d. Andreja, aj niekoľkých aktívnych mládežníkov). Kaplnka bola, ako vždy v nedeľu, plná. Na konci liturgie ženy a dievčatá dostali kvety a sladkú čokoládu. Hneď sme sa ponáhľali do chrámu sv. Ducha v meste. Po ukončení liturgie sme v spolupráci s o. d. Alexandrom „rozbalili“ naše malé prekvapenie. Pod vedením našej mládežníčky Michaely sme si spoločne pripravili krátky program venovaný ženám. So scenárom nám pomáhala Eva a p. Regrútová. V programe sme sa snažili skĺbiť silu hovoreného slova so silou dojemných piesní. Dopadlo to nad naše očakávania. Ani jedno prítomné ženské oko neostalo suché. A slzičky sme videli zdobiť aj oči pánov kurátorov.

Čo k tomu dodať? Niekedy sa ani tá najkrajšia kázeň nedotkne ľudského srdca tak, ako slova básne či piesne. Ženy odchádzali domov s kvetom, a my s dobrým pocitom. Ešte nedávno, by bol málokto z nás, mládežníkov BPM, ochotný postaviť sa a vystúpiť pred ľudí v chráme. To, čo sa niekedy zdalo byť nemožným, dnes je, aj vďaka podpore duchovných, skutočnosťou.

Niektorí z vás by možno očakávali nejaký „poriadne kvetnatý“ záver. No ja radšej použijem slová niekoho múdrejšieho ako ja... Jeden starec povedal: „Keď človek len hovorí a nemá skutky, podobá sa stromu, ktorý má kvety, ale nemá plody.“ Preto nech je vždy milé slovo spojené s čistým skutkom.

BPM Medzilaborce

ИСТИНА

Ked' sa oteplilo, rozhodli sme sa, že pôjdeme niekam von trochu sa vyšantiť.

V piatok na náboženstve nám naša mládežníčka Lenka oznámila, že v sobotu pôjdeme opekať. Dohodli sme sa, že sa stretneme o 14.00 hodine pri našom chráme v Stropkove. Všetci sme sa veľmi tešili, len sme sa modlili, aby nepršalo, lebo opekánie by sa muselo odložiť. V sobotu ráno sme boli radi, že je krásne počasie a že chvála Bohu sa naše opekánie nebude odkladať. Niektorí mládežníci prišli ku chrámu skôr, aby nemeškali.

Ked' sme už boli všetci, vybrali sme sa na chatu. Každý mal na pleciah ruksak, v ktorom boli špekáčky, slanina, chlieb, zelenina a iné dobroty. Jeden mládežník nám chýbal, mysleli sme si, že sa rozhodol ostať doma, tak sme sa vybrali bez neho. Po ceste nám zavolať a pýtal sa, kde sme. Povedali sme mu miesto, kde sa nachádzame a počkali sme na neho. Na ceste na chatu sme išli okolo koniarne, kde sa pásli kone. Aj oni si užívali krásne teplé počasie. Na chatu sme prišli unavení, lebo cesta bola dlhá a namáhavá.

Po krátkom oddychu sme išli do lesa na drevo, aby sme mohli rozložiť oheň. Najprv sme mali trochu problém. Oheň sa nechcel rozhorieť. Ujala sa toho mládežníčka Nika a jej sa podarilo oheň založiť, tak sme mohli začať opekať. Každý mal svoju vlastnú palicu na opekánie. Stalo sa, že niektorým spadol špekáčik do ohňa. Vybrali sme ho a zjedli. Aj napriek tomu, že bol v ohni, bol veľmi chutný.

Ked' už boli naše žalúdky plné, išli sme sa do lesa hrať schovávačky a trochu si pobehať pomedzi stromy. Na oblohe sa zrazu zjavili sivé mraky, schýľovalo sa k búrke. Zbalili sme sa a vybrali sa na cestu domov. Na Ondave sa konali rybárske preteky, mali sme na pláne sa tam pozrieť, ale pretože začínalo kropiť, ponáhľali sme sa domov, aby sme nezmokli. Každý z nás bol unavený, ale nikto neľutoval, že bol na opekánie.

Dohodli sme sa, že takéto opekánie si určite zopakujeme. Ďakujeme Bohu, že nám vydržalo počasie a za to, že sme sa zdraví vrátili domov.

pripravil mládežník Daniel

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS

vyhlasuje

3. ročník fotosúťaže "Pravoslávie vo fotografii"

s témou

NAŠI NAJMLADŠÍ A NAJSTARŠÍ V CIRKVI

Uzávierka posielania foto:
10. august 2009

PRÁVIDLÁ SÚŤAŽE:

- neupravené foto zo Slovenska zachycujúce našich najmladších, alebo našich najstarších (resp. obe skupiny) v cirkevnom prostredí. Maximálne 2 fotografie z jednej rodiny.

Od 15. 8. sa môžete zapojiť aj do internetového hlasovania a vyhrať niektorú zo zaujímavých cien...

1. NAJVHODNEJŠOU FORMOU na e-mailovej adrese:

sutazbpm@gmail.com (formát *.jpg)

2. na poštovej adrese:

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku

Foto súťaž

Bayerová 8

080 01 Prešov

viac info:
bpm.orthodox.sk

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS
pozýva všetkých mladých na "táborik"

KAMENICA

2009

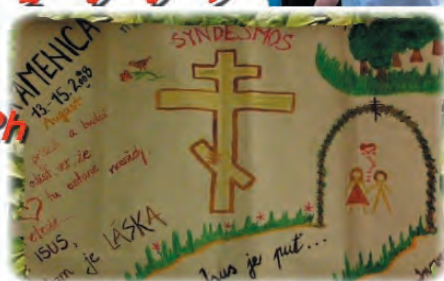
KEDY: 27. - 29. júla

KDE: Kamenica nad Čirochou

REGISTRÁCIA: 27. júla od 10h do 12h

POPLATOK: 15€

TÉMA: "láska"

POZVÁNKA NA CHRÁMOVÝ SVIATOK V BARDEJOVE SPOJENÝ S MLÁDEŽNÍCKYM DUCHOVNÝM STRETNUTÍM

Pravoslávna cirkevná obec v Bardejove a skupina BPM Bardejov pozýva všetkých kresťanov na chrámový sviatok svätého Serafima Sarovského spojený s mládežníckym duchovným stretnutím do Bardejova, ktoré sa uskutočnila dňa 31. 7. 2009 (piatok) s týmto programom:

Piatok 31. 7. 2009

- 19.00 hod. – posvätenie vody
- 20.00 hod. – beseda pre mládež na tému: Viera a skutky
- 20.40 hod. – prestávka a občerstvenie
- 21.00 hod. – celonočné bdenie
- 00.00 hod. – kázeň o svätom Serafimovi Sarovskom
- 00.30 hod. – akafist k svätému Serafimovi Sarovskému

Sobota 1. 8. 2009

- 01.30 hod. – modlitby presvätým Príjimaním
- 02.30 hod. – prvá svätá liturgia
- 04.00 hod. – prestávka a občerstvenie
- 05.00 hod. – akafist k dvotvornej Počajevskej Božej Matke s Jekténlou za živých a zosnulých
- 07.00 hod. – druhá svätá liturgia
- 08.30 hod. – obchod okolo chrámu

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – Syndesmos,
skupina v Michalovciach
v spolupráci so skupinou v Zemplínskej Širokej
organizuje

detský letný tábor

Kde: Štôla (pri Poprade)

Kedy: 25. – 31. 07. 2009

Pre koho: deti od 7 – 15 rokov

Cena na osobu: 80 € /2410,08 Sk/

Prepočítané konverzným kurzom 1 € = 30,1260 Sk

V cene je zahrnuté: ubytovanie na 7 dní (6 nocí), strava (polpenzia), doprava, poistenie do hôr

Deti budú mať možnosť vzdelávať sa v pravoslávnej vierouke na hodinách náboženstva, spoznať nových kamarátov, spoznať krásy Slovenska. V blízkosti objektu, kde sa tábor koná, sa nachádzajú tiež športové ihriská, vonkajšie šachy, konské stajne s jazdiarňou a detské ihrisko.

Prihlásiť sa môžete miestnemu duchovnému alebo na www.pcomichalovce.orthodox.sk

Blížšie informácie na t. č. (0907 213 158 (Pavol Kochan)

alebo (0907 377 171 (Marcela Hvižďaková)

Tešíme sa na spoločne strávený čas v krásnom prostredí slovenských hôr